

stateres, og jeg veed ikke nogen Grund til, at Vedkommende ikke skulde være pligtig her ligesom hvor der er Tale om Underholdningsbidrag til uægte Børn eller overhovedet, hvor der er Tale om, at Nogen er forpligtet til Noget, at søge dette konstateret enten ved Dom eller Forlig. Som sagt, efter § 11 synes det absolut ikke at være Meningen, at det skal være Tilfældet, og naaget jeg meget vel har bemærket disse Bestemmelser i 2det Stykke af § 11 om, hvorledes Dyrighed og Overdyrigheden og Fattigvæsenet skulle tilvejebringe Bevisligheder for, at den Vedkommende, hvem de Bidrag, som der er Tale om i § 11 afkræves, ogsaa kan taale at udrede dem, saa ser jeg ikke rettere, end, at naar man ikke kan gaa til Domstolete dermed, ikke engang for at faae konstateret, at en Bidragspligtig overhovedet er til Stede, saa kommer man her ind under en temmelig administrativ Vilskaarlighed. Er den Paagjældende pligtig til at yde noget Bidrag eller ikke? Det veed han ikke. Det bestemmes af Administrationen. Den skal sige efter en Undersøgelse af hans Forhold, om han kan taale det eller ikke. Han kan blive fri, dersom Administrationen synes for godt, og synes Administrationen det Modsatte, synes den ikke saa for godt, bliver han ikke fri. Jeg ser ikke rettere, end at det saa temmelig maa betegnes som administrativ Vilskaarlighed. Jeg skal dernæst med nogle faa Ord omtale §§ 28—30. Det blev nævnt af en æret Taler i Gaar, at det var en Fordel ved Bestemmelserne i disse Paragrafer, at man ikke mere kunde sætte værdige Trængende sammen med uærdige Trængende. Jeg er dog ikke i Stand til at se, at Bestemmelserne i disse Paragrafer virkelig ere stikede til at forebygge noget Saadant. De Maader hvorpaa efter § 28 Understøttelsen kan gives, ere enten, at den gives i Hjemmet eller ved Anbringelse i Pleie hos Private eller ved Optagelse i Forsørgelsesanstalter. I § 29 hedder det, at det er Fattigbestyrelsen, der bestemmer, hvorledes Forsørgelsen af hver Enkelt skal finde Sted. Nu ser jeg nok, at i § 29, 2det Stykke, siges, at den, hvis Forhold ikke egner sig til Understøttelse i Hjemmet, kan af Fattigvæsenet henvises til at modtage Hjælpen i en Forsørgelsesanstalt (Fattighus, Fattiggård eller Arbejdsanstalt), men Afgjørelsen af, hvorvidt den paagjældende Understøttelse bedst kan gives i Hjemmet eller ved Indlæggelsen paa en Fattiggård, bliver efter Lovforslaget altid henlagt til Fattigbestyrelsen. Skal man stole paa, at Loven bliver fortolket og anvendt saaledes, som den synes at være ment, skal man i ethvert Fald i saa

Henseende stole paa vedkommende Fattigbestyrelses Humanitet. Jeg tror nu ganske sikkert, at mangfoldige Fattigbestyrelser ere særdeles besjælede af Humanitetsfølelse og søge at give Fattigundersøttelsen under saa humane og for Modtageren saa lidet trykkende Former, som muligt, men man træffer ogsaa Undtagelser. Der kan være Fattigbestyrelser, der er haarde, og saa ser jeg ikke, at Lovforslaget giver synderlig Garanti i den omhandlede Retning. Naar det i Slutningen af § 30 hedder saaledes: „I Forsørgelsesanstalter, hvor værdige, gamle eller svage Personer anbringes, maa ikke henføres Personer, som ved Uforligelighed, Dovenskab, Drickældighed eller anden Uorden give Forskyldelse og slet Exempel, medmindre de holdes fuldstændig asspærrede fra hine“ — saa er det muligt, at man paa en saadan Anstalt som Kjøbenhavns Badegaard kan etablere et saadant Asspæringsystem, at der slet ikke kan finde Kommunikation Sted mellem de forskjellige Lemmer paa Badegaarden; men jeg betvivler meget, at man vil være i Stand dertil omkring i Landet paa de forskjellige Fattiggårde; og desforuden ser jeg ikke, at Paragrafen kan forstaaes anderledes, end at det først er efter, at den Paagjældende er kommen ind i Fattiggården, at han ved Uforligelighed, Dovenskab, Drickældighed og anden Uorden skal give Forskyldelse og slet Exempel. At han har vist saadanne slette Egenstaber, før han kom ind i Fattiggården, ser jeg ikke, falder ind under Paragrafen. Vi komme saa her atter tilbage til dette subjektive Skjøn hos Fattigbestyrelsen, om man virkelig kan sige: Den og den Person giver et slet Exempel ved Uorden, Uforligelighed og deslige. Jeg kommer saaledes ogsaa her til, at jeg ikke kan finde, at Bestemmelser, saa vel som den kan være ment, dog indeholder nogen virkelig effektiv Garanti. Der er endelig henimod Slutningen af Lovforslaget disse Bestemmelser angaaende Allderdomsforsørgelse, om hvilke jeg skal sige et Par Ord. Jeg kan der indskrænke mig til at fatte mig i Korthed, da disse Bestemmelser jo ere meget udførligt og efter min Mening ogsaa meget træffende blevne gennemgaaede i Mødet i Gaar af det ærede Medlem fra Naakfrov (Neergaard). Men jeg kan dog ikke undertrykke den Bemærkning, at det forekommer mig, at skal der overhovedet være Tale om Allderdomsforsørgelse i dette Lovforslag, saa ere de Bestemmelser, som indeholdes i § 64, d. f. overmaade knebne og forklausulerede; saa at det vil være meget vanskeligt, at de af dem, som skulle nyde dem, modtages med nogen Tilfredshed, og desuden, at ret Mange komme til at faae Godt af dem. For det